

Nesprávný úřední postup

Na požadavek obligatorního předběžného projednání nároku na náhradu škody (újmy) proti státu upravený v § 14 a 15 zákona č. [82/1998](#) Sb., navazuje § 35 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb., jehož účelem je zabránit promlčení nároku na náhradu této újmy po dobu, kterou má stát k dispozici pro předběžné projednání tohoto nároku a jeho dobrovolné uspokojení. Důvod pro stavení běhu promlčecí lhůty, který je v § 35 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb. upraven, se uplatní jen v případě, kdy je za újmu odpovědný stát (pokud v případě, kdy za újmu odpovídá územní samosprávný celek, zákon s předběžným projednáním nároku naopak nepočítá, pak zde ke stavení běhu promlčecí lhůty z tohoto důvodu nedochází).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 1233/2023-462 ze dne 20.6.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce J. H., nar. XY, bytem XY, zastoupeného Mgr. J.G., advokátkou se sídlem v Ch., proti žalovaným 1) Městské části Praha 6, se sídlem v P., a 2) České republice - Ministerstvu financí, se sídlem v P., za účasti vedlejšího účastníka na straně žalovaných hlavního města Prahy, se sídlem v P., o zaplacení částky 771 493 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 10 C 314/2016, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2022, č. j. 14 Co 374/2022-436, tak, že dovolání se v rozsahu směřujícím proti části výroku II rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2022, č. j. 14 Co 374/2022-436, kterou byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 15. 8. 2022, č. j. 10 C 314/2016-391, potvrzen ve výrocích IV a VI, odmítá. Ve zbývajícím rozsahu se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se v řízení domáhal po žalovaných, Městské části Praha 6 (dále jen „první žalovaná“) a České republice, za niž v řízení postupně jednalo Ministerstvo vnitra, Ministerstvo spravedlnosti a Ministerstvo financí (dále jen „druhá žalovaná“), zaplacení částky 771 493 Kč s příslušenstvím, jakož i konstatování porušení jeho práva na spravedlivý proces. Uvedená částka sestávala z následujících položek: a) částka 167 874 Kč požadovaná vůči první žalované z titulu náhrady nemajetkové újmy, jež byla žalobci způsobena posléze zrušeným rozhodnutím první žalované ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012, b) částka 167 873 Kč požadovaná vůči druhé žalované jako náhrada nemajetkové újmy, kterou žalobce utrpěl v důsledku rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012, zrušeného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 3 A 68/2012, c) částka 167 873 Kč požadovaná vůči každé ze žalovaných (celkem se tedy jednalo o částku 335 746 Kč) jako náhrada nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. [106/1999](#) Sb., o svobodném přístupu k informacím, jež bylo u první žalované vedeno v době od 27. 2. 2012 do 16. 11. 2015, a d) částka 50 000 Kč požadovaná rovněž vůči každé ze žalovaných (celkem tedy částka 100 000 Kč) a připadající na náhradu nemajetkové újmy, jež měla být žalobci způsobena neposkytnutím požadovaných informací.

2. Obvodní soud pro Prahu 6 jako soud prvního stupně svým v pořadí prvním rozsudkem ze dne 27.

9. 2019, č. j. 10 C 314/2016-182, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 31. 1. 2020, č. j. 14 Co 389/2019-212, žalobu ve vztahu k položkám uvedeným výše pod písmeny a), b) a d) zamítl, a poté svým usnesením ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 C 314/2020-235, ve spojení s usnesením odvolacího soudu ze dne 9. 12. 2020, č. j. 14 Co 396/2020-266, žalobu v rozsahu konstatování porušení žalobcova práva na spravedlivý proces ve vztahu k druhé žalované odmítl. Předmětem dalšího řízení tudíž zůstal pouze žalobcův požadavek na konstatování porušení jeho práva na spravedlivý proces směřující vůči první žalované a dále dvě částky ve stejné výši po 167 873 Kč, které žalobce požadoval po žalovaných z titulu odškodnění nemajetkové újmy související s nepřiměřenou délkou řízení.

3. Rozsudkem ze dne 15. 8. 2022, č. j. 10 C 314/2016-391, soud prvního stupně poté žalobu zamítl jak v části týkající se požadavku žalobce na konstatování porušení jeho práva, přičemž tak rozhodl ve vztahu k oběma žalovaným (výrok I), tak i v části týkající se žalobního požadavku na zaplacení obou zbývajících částek 167 873 Kč s příslušenstvím (výroky II a III), načež rozhodl o povinnosti žalobce nahradit oběma žalovaným a vedlejšímu účastníkovi náklady řízení (výroky IV, V a VI).

4. V rámci skutkových zjištění, ke kterým soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování a na základě shodných tvrzení účastníků řízení, tento soud uvedl, že žalobce podal dne 27. 2. 2012 u první žalované žádost o informace související s usnesením Rady městské části Praha 6 ze dne 18. 1. 2012. První žalovaná však tyto informace v zákonné patnáctidenní lhůtě žalobci neposkytla, nýbrž tak učinila až dne 16. 11. 2015, tedy poté, co žalobce v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 68/2012 uspěl se svou správní žalobou. Vzhledem k tomu, že obě žalované vznesly v průběhu řízení námitky promlčení zažalovaného nároku, zabýval se soud prvního stupně skutečnostmi podstatnými pro posouzení jejich důvodnosti. V této souvislosti zjistil, že zmíněné soudní řízení vedené o správní žalobě skončilo dne 21. 9. 2015, žádost o přiznání nyní řešeného zadostiučinění podal žalobce u druhé žalované dne 14. 4. 2016, ta ji dne 20. 4. 2016 postoupila první žalované, první žalovaná tuto žádost poté vyřídila dne 28. 4. 2016, načež žalobce podal žalobu v této věci k soudu dne 6. 10. 2016.

5. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil podle § 32 odst. 3 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „OdpŠk“), a dospěl k závěru, že vznesený nárok je ve vztahu k oběma žalovaným promlčen. Obdržel-li žalobce požadované informace od první žalované dne 16. 11. 2015, připadl počátek běhu šestiměsíční promlčecí lhůty upravené ve zmíněném zákonném ustanovení na den 17. 11. 2015, a to ve vztahu k oběma žalovaným. I po zohlednění délky doby, po kterou byl běh této lhůty v souladu s § 35 odst. 1 OdpŠk přerušen v důsledku předběžného uplatnění předmětného nároku u žalovaných a která trvala od 14. 4. 2016 do 28. 4. 2016, tak tato promlčecí lhůta uplynula dříve, než žalobce dne 6. 10. 2016 podal žalobu u soudu. Soud prvního stupně proto, aniž se zabýval otázkou vlastní existence předmětného nároku, žalobu zamítl.

6. K odvolání žalobce poté ve věci rozhodoval Městský soud v Praze jako soud odvolací, který v záhlaví označeným rozsudkem rozsudek soudu prvního stupně v části výroku I týkající se konstatování porušení žalobcova práva druhou žalovanou zrušil a v tomto rozsahu řízení zastavil (výrok I rozsudku odvolacího soudu), dále rozsudek soudu prvního stupně ve zbývajících částech výroku I, jakož i ve výrocích II, IV a VI, tj. ve výrocích týkajících se první žalované a vedlejšího účastníka, potvrdil (výrok II rozsudku odvolacího soudu), ve výrocích III a V týkajících se druhé žalované tento rozsudek zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu prvostupňovému soudu k dalšímu řízení (výrok III rozsudku odvolacího soudu), a závěrem rozhodl o povinnosti žalobce nahradit první žalované a vedlejšímu účastníkovi (jehož účast v řízení tímto rozhodnutím dle odvolacího soudu končí) náklady odvolacího řízení (výroky IV a V rozsudku odvolacího soudu).

7. Odvolací soud, který vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, se ztotožnil s jeho právním závěrem, podle kterého je žalobcův nárok směřující vůči první žalované promlčen. V této souvislosti uvedl, že zákon č. [82/1998](#) Sb. nestanoví podmínku obligatorního předběžného projednání nároku v případě, směřuje-li tento nárok vůči územním samosprávným celkům. Nelze zde tudíž uvažovat ani o aplikaci § 35 odst. 1 OdpŠk upravujícího stavení promlčecí lhůty. Za situace, kdy mezi účastníky není sporu o tom, že počátek běhu promlčecí lhůty připadl na den 17. 11. 2015, neboť žalobce požadované informace obdržel dne 16. 11. 2015, tudíž šestiměsíční promlčecí lhůta podle § 32 odst. 3 OdpŠk uplynula (bez dalšího, tj. i bez nutnosti zkoumat žalobcem zpochybněný okamžik vyřízení předběžně uplatněného požadavku první žalovanou - pozn. dovolacího soudu) dne 16. 5. 2016, a tedy předtím, než byla žaloba v této věci podána u soudu. Ve vztahu k první žalované proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil. Pochybení se však soud prvního stupně dopustil dle odvolacího soudu při rozhodování o nároku směřujícím vůči solidárně odpovědné druhé žalované. Nejenže soud prvního stupně druhou žalovanou zahrnul do výroku řešícího požadavek na konstatování porušení žalobcova práva, byť v tomto rozsahu již byla žaloba dříve pravomocně odmítnuta, ale současně v řízení jednal jako s příslušnou organizační složkou státu s Ministerstvem financí namísto Ministerstva spravedlnosti, čímž řízení zatížil vadou, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Ve vztahu k druhé žalované proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil, přičemž v části týkající se konstatování porušení žalobcova práva druhou žalovanou řízení zastavil, zatímco ve zbývajících částech týkajících se této žalované věc vrátil prvostupňovému soudu k dalšímu řízení.

II. Dovolání a vyjádření k němu

8. Rozsudek odvolacího soudu, a to ve výroku II, napadl žalobce včasným dovoláním.

9. Přípustnost podaného dovolání spatřuje ve skutečnosti, že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na řešení otázky hmotného práva, v judikatuře Nejvyššího soudu dosud neřešené, zda je možné nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení, které zčásti probíhalo před správním orgánem a zčásti před soudem, pročež za tuto újmu odpovídají společně a nerozdílně samosprávný územní celek a stát, předběžně uplatnit u samosprávného územního celku podobně, jako je tomu v případě nároku směřujícímu vůči státu, a zda je s takovým předběžným uplatněním spojeno ve vztahu k samosprávnému územnímu celku stavení promlčecí lhůty ve smyslu § 35 odst. 1 OdpŠk. Při řešení této otázky odvolací soud dle žalobcova přesvědčení pochybil, uzavřel-li, že se zmíněné ustanovení v případě nároku směřujícímu vůči samosprávnému územnímu celku neuplatní. Domnívá se totiž, že i v této situaci je namístě postupovat stejně, jako by šlo o uplatnění nároku vůči státu, přičemž připomenul, že odvolací soud dovodil možnou solidární odpovědnost obou žalovaných za tvrzenou újmu. Žalobce nadto svůj nárok původně předběžně uplatnil dne 14. 4. 2016 vůči druhé žalované, ta jej však dne 20. 4. 2016 postoupila k vyřízení první žalované, která však již na postoupenou žádost poté nereagovala. Promlčecí doba proto nejméně do dne 15. 11. 2016 neběžela, a to i ve vztahu k první žalované, a nárok uplatněný žalobou podanou dne 6. 10. 2016 tak promlčen není.

10. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu zrušil, a to spolu s tomu odpovídající částí rozsudku soudu prvního stupně, a aby věc vrátil prvostupňovému soudu k dalšímu řízení.

11. Žádná ze žalovaných ani vedlejší účastník se k dovolání nevyjádřili.

III. Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II a XII zákona č. [286/2021](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

13. Dovolání bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou, a to za splnění podmínky povinného zastoupení podle § 241 odst. 1 a 4 o. s. ř., přičemž současně obsahuje i všechny náležitosti vyžadované § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval tím, zda se jedná o dovolání přípustné.

14. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

15. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

16. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

17. Dovolání žalobce tedy není přípustné v rozsahu směřujícím proti té části výroku II napadeného rozsudku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v jeho výrocích IV a VI, jež se týkají nákladů řízení, neboť tak stanoví citovaný § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. V této části proto Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. žalobcovo dovolání odmítl.

18. Ve zbývajícím rozsahu však dovolání je ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné. Otázka stavení promlčecí lhůty podle § 35 odst. 1 OdpŠk v případě předběžného projednání nároku na náhradu újmy, který směřuje vůči územnímu samosprávnému celku, totiž dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

19. Dovolání není důvodné.

20. Podle § 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci (odstavec 1). Územní samosprávné celky odpovídají za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci svěřené jim zákonem v rámci samostatné působnosti (odstavec 2). Stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu (odstavec 3).

21. Podle § 6 odst. 1 OdpŠk ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách jednájí jménem státu ministerstva a jiné ústřední správní úřady.

22. Podle § 14 OdpŠk nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 (odstavec 1). Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu (odstavec 3).

23. Podle § 15 OdpŠk přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců

od uplatnění nároku (odstavec 1). Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen (odstavec 2).

24. Podle § 19 OdpŠk územní celky v samostatné působnosti odpovídají za škodu, kterou způsobily při výkonu veřejné správy a) nezákonným rozhodnutím, b) nesprávným úředním postupem.

25. Podle § 22 odst. 1 OdpŠk územní celky v samostatné působnosti odpovídají za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

26. Podle § 32 odst. 3 OdpŠk se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

27. Podle § 35 odst. 1 OdpŠk promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

28. Zákon č. [82/1998](#) Sb. upravuje podmínky odpovědnosti za škodu, resp. nemajetkovou újmu, ve své hlavě druhé, která se dále dělí na dva díly. Díl první upravuje odpovědnost státu, zatímco díl druhý je věnován odpovědnosti územních samosprávných celků. Součástí dílu upravujícího odpovědnost státu jsou pak vedle výše citovaného ustanovení § 6 (řešícího určení orgánu, který je ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách povolán jednat jménem státu) také § 14 a § 15, které tvoří čtvrtý oddíl tohoto dílu označený „uplatnění nároku“. Žádné z těchto ustanovení oproti tomu není součástí dílu věnovaného odpovědnosti územních samosprávných celků, přičemž zákon se zde nedovolává ani jejich obdobného užití, jak patrně z § 25 OdpŠk.

29. Kromě uvedené systematiky zákona lze dále poukázat na znění § 14 odst. 1 OdpŠk a v něm uvedený požadavek uplatnit nárok u úřadu uvedeného v § 6 téhož zákona. Úřady uvedené v odkazovaném § 6 OdpŠk jsou však oprávněny, jak ze znění tohoto ustanovení výslovně plyne, jednat výhradně jménem státu, nikoliv jménem územních samosprávných celků. To ostatně koresponduje se skutečností, že veřejná správa se dle právní teorie v základu dělí na státní správu a samosprávu, přičemž ministerstva nebo jiné ústřední správní úřady jsou tradičně vykonavateli státní správy, tedy ne samosprávy (viz HENDRYCH, D. a kol. Správní právo: obecná část. 9. vydání. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 6-8 a 79-83).

30. Ratio legis ve vztahu k institutu předběžného uplatnění nároku se podává z důvodové zprávy k zákonu č. [82/1998](#) Sb., a to z části věnované jeho § 14, v níž se uvádí, že důvodem pro jeho zavedení bylo nejen poskytnout prostor příslušnému ústřednímu orgánu státní správy k tomu, aby poškozenému smírnou cestou vyhověl a zabránil tak vyvolávání zbytečných soudních sporů (jak ostatně již Nejvyšší soud dovodil např. ve svém usnesení ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1728/2011, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3152/12), ale i přispět ke sjednocování aplikace právní úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, v zájmu čehož je projednání uplatněného nároku svěřeno právě ministerstvům a jiným ústředním orgánům státní správy s tím, že tyto orgány jsou současně také zpravidla odlišné od orgánů, které vydaly nezákonné rozhodnutí, a proto je možno u nich předpokládat objektivnější posuzování uplatněného nároku na náhradu škody.

V případě odpovědnosti územních samosprávných celků však naposledy zmíněná očekávání s případným předběžným projednáním nároku nepochybně spojovat nelze.

31. S ohledem na výše uvedený systematický, resp. teleologický výklad lze vyslovit dílčí závěr, že obligatorní požadavek tzv. předběžného uplatnění nároku podle § 14 a § 15 OdpŠk, jehož splněním zákon podmiňuje možnost domáhat se tohoto nároku u soudu (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1891/2007, publikovaném se Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 11/2010, a dále v rozsudcích ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1529/2011, a ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. 30 Cdo 727/2011), nedopadá na případy, v nichž subjektem odpovědným za škodu (újmu) způsobenou výkonem veřejné moci je nikoliv stát, nýbrž je jím podle § 19 a násl. OdpŠk územní samosprávný celek.

32. Na uvedený požadavek obligatorního předběžného projednání nároku na náhradu škody (újmy) proti státu upravený v § 14 a 15 OdpŠk pak navazuje § 35 odst. 1 OdpŠk, jehož účelem je zabránit promlčení nároku na náhradu této újmy po dobu, kterou má stát k dispozici pro předběžné projednání tohoto nároku a jeho dobrovolné uspokojení. Důvod pro stavení běhu promlčecí lhůty, který je v § 35 odst. 1 OdpŠk upraven, se tudíž uplatní jen v případě, kdy je za újmu odpovědný stát. Jinými slovy, pokud v případě, kdy za újmu odpovídá územní samosprávný celek, zákon s předběžným projednáním nároku naopak nepočítá, pak zde ke stavení běhu promlčecí lhůty z tohoto důvodu logicky nedochází. Tentýž závěr ostatně dlouhodobě zastává i odborná literatura (viz SIMON, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 344 a 349, dále VOJTEK, P., BÍČÁK, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 180 a 404, nebo IŠTVÁNEK, F., SIMON, P., KORBEL, F. Zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2017, s. 175 a 321).

33. Na tyto závěry nemá žádný vliv ani žalobcem zmíněné konstatování odvolacího soudu, podle kterého by obě žalované za tvrzenou újmu odpovídaly společně a nerozdílně. Nejvyšší soud již v rozsudcích ze dne 26. 9. 2002, sp. zn. 33 Odo 716/2002, ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 32 Odo 529/2003, a ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 33 Odo 934/2005, vyložil, že splatnost závazků jednotlivých solidárních dlužníků nemusí být totožná a závazek každého solidárního dlužníka se také zvlášť promlčuje; promlčecí doba běží ve vztahu ke každému ze spoludlužníků zvlášť. Rovněž stavení, přerušení i přetržení promlčecí doby, k němuž došlo ve vztahu k jednomu ze spoludlužníků, nepůsobí vůči ostatním. V rozsudku ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 30 Cdo 493/2013, se pak Nejvyšší soud výslovně přiklonil k tzv. teorii plurality, podle níž má věřitel vůči každému ze solidárně odpovědných dlužníků samostatnou pohledávku a může vymáhat splnění dluhu v celém rozsahu nebo jeho část vůči jednomu nebo několika nebo všem spoludlužníkům, a to současně nebo postupně. Vysvětlil též, že přirozeným důsledkem teorie plurality je, že u solidárních dlužníků nastává splatnost dluhu a tím i prodlení s jeho splněním u každého dlužníka samostatně (k uvedeným závěrům se Nejvyšší soud znovu přihlásil např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1232/2021). Pro účely nyní řešené věci lze tudíž uzavřít, že i případná solidární odpovědnost obou žalovaných za újmu, jejíž náhrady se žalobce domáhá, nemění nic na tom, že otázky týkající se počátku běhu promlčecí lhůty, jejího stavení a uplynutí jsou u každé ze žalovaných posuzovány zvlášť.

34. Závěr odvolacího soudu, podle kterého se na nárok vznesený vůči první žalované ustanovení § 35 odst. 1 OdpŠk neuplatní, a ke stavení promlčecí lhůty po dobu předběžného projednání nároku zde proto nedošlo, následkem čehož je žalobcův nárok vůči ní promlčen, neboť jej žalobce uplatnil u soudu až po marném uplynutí šestiměsíční promlčecí lhůty upravené v § 32 odst. 3 OdpŠk, je tudíž správný.

35. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které

mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší soud však žádnou takovou vadu řízení neshledal.

36. Nejvyšší soud proto z uvedených důvodů žalobcovo dovolání v rozsahu vztahujícím se k části výroku rozsudku odvolacího soudu, kterou byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen v zamítavých výrocích týkajících se první žalované, podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)